

Sygn. akt I C 936/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant – Eliza Larenta-Jankowska

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 11 maja 2016 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko Skarbowi Państwa – G. (...) w W.

o zapłatę

orzeka:

I. powództwo oddala;

II. nakazuje ściągnąć od powódki A. K. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Ciechanowie kwotę 310 zł (trzysta dziesięć złotych) tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej;

III. zasądza od powoda A. K. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – G. (...) w W. kwotę 1200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 936/15

UZASADNIENIE

Powódka A. K. w dniu 6 października 2015 r. wniosła pozew przeciwko G. (...) w W. o zapłatę 6.181,71 zł.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że dochodzona pozwem kwota stanowi odszkodowanie za szkodę powstałą w jej samochodzie na skutek kolizji ze zwierzęciem, który wybiegł na drogę. Zdaniem powódki do kolizji doszło ze względu na brak znaku drogowego ostrzegającego o możliwości wbiegnięcia dzikiego zwierzęcia. Jako podstawę prawną powódka wskazała art. 417 k.c.

Zarządzeniem z dnia 23 października 2015 r. powódka została zobowiązana do wykazania zdolności sądowej pozwanego w terminie 7 dni, pod rygorem odrzucenia pozwu. (zarządzenie – k. 32 akt)

Powyższe zobowiązanie doręczono powódce w dniu 28 października 2015 r. (zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 34 akt).

Powódka nie wykazała co prawda we wskazanym terminie zdolności sądowej pozwanego, jednakże na rozprawie w dniu 7 marca 2016 r. dokonała zmiany podmiotowej po stornie pozwanego przez pozwanie zamiast G. (...) – Skarbu Państwa, reprezentowanego przez G. (...). (pismo k. 38 akt, protokół k. 71 akt).

Postanowieniem z dnia 7 marca 2015 Sąd w trybie art. 194 k.p.c. wezwał do udziału w sprawie Skarb Państwa reprezentowany przez G. (...). (postanowienie – k. 71 akt)

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2016 r. Sąd odrzucił pozew w stosunku do G. (...) (postanowienie k. 89 akt).

Z uwagi na zmianę podmiotową powództwa po stornie pozwanej z G. (...) w W. na Skarb Państwa – G. (...) oraz wezwanie jej przez Sąd do udziału w sprawie, sprawa toczyła się pomiędzy A. K., a Skarbem Państwa – G. (...).

Pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez G. (...) wnosił o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów według norm przepisanych

Pozwany potwierdził, że droga, na której doszło do zdarzenia tj. droga krajowa nr (...) w km 129-200 jest zarządzana przez G. (...). Ponadto pozwany potwierdził, że na tym fragmencie drogi nie został zlokalizowany znak drogowy A-18b „zwierzęta dzikie”.

Jednakże z tego powodu nie można wyciągać wniosku, że zarządca drogi dopuścił się niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej. Zgodnie z pkt 2.2.20 załącznika nr 1 do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz.U. 2003 nr 220 poz. 2181) znak A-18b „zwierzęta dzikie” stosuje się do oznaczenia miejsc, w których zwierzęta dziko żyjące często przekraczają drogę. Miejsca takie można ustalić na podstawie informacji służby leśnej o szlakach wędrówek dzikich zwierząt. W odniesieniu do odcinka drogi km 129-200 zarządca drogi nie otrzymywał zgłoszeń z Nadleśnictwa, policji lub innych użytkowników drogi o migracji zwierząt, a w związku z tym zarządca drogi nie miał podstaw do umieszczenia znaku drogowego A-18b w tym miejscu.. Ponadto powódka nie udowodniła, że wyłączną przyczyną wypadku drogowego było wbiegnięcie sarny, a tym samym nie można wykluczyć, że przyczyną szkody było niezachowanie przez powódkę należytej ostrożności przy kierowaniu pojazdem lub niedostosowanie prędkości do warunków panujących na drodze.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. K. jest właścicielką samochodu osobowego marki A. (...) nr rej (...). W dniu (...) r. o godz. (...), na drodze nr (...) km 129,2, kierująca samochodem A. K. najechała na sarnę. Wezwana na miejsce zdarzenia policja uznała za winną spowodowania kolizji kierującą pojazdem A. K. (dowód: notatka policyjna k. 79 akt, kserokopie notatników służbowych policjantów k. 80-87 akt).

Na skutek kolizji z dnia (...) r. w samochodzie marki A. (...) nr rej (...) doszło do uszkodzenia jego przodu. Koszt holowania samochodu w wysokości 307,25 zł poniosła A. K.. Powódka zleciła sporządzenie prywatnej ekspertyzy, która kosztowała 203,25 zł. Koszt naprawy pojazdu wynosi 5624,46 zł. Łącznie poniesione przez powódkę koszty wyniosły 6181,71 zł (dowód: kserokopie: faktur k. 12-13 akt, opinia k. 23 akt).

Powódka zgłosiła szkodę do ubezpieczyciela pozwanego I. R. V. (...), wnosząc o wypłatę odszkodowania. W dniu 24 sierpnia 2015 r. ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania z tego względu, że ubezpieczonemu nie można przypisać odpowiedzialności za powstałą szkodę, gdyż wtargnięcie dzikich zwierząt na drogę jest zdarzeniem losowym. Droga była oznakowana prawidłowo, a sama obecność znaku drogowego A-18b ma jedynie uświadamiać kierującemu pojazdem, że wkroczył na teren leśny, na którym zwierzyna może występować częściej niż na innych odcinkach drogowych. Kolizja ze zwierzęciem jest następstwem zamieszkiwania dzikiej zwierzyny na przydrożnych terenach, która przemieszcza się w sposób naturalny i żaden znak temu nie zapobiegnie (dowód: pismo k. 24 akt).

Pozwany z tytułu zaistnienia kolizji nie wypłacił żadnego odszkodowania (dowód: bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty dołączone do akt, a w szczególności kserokopie: faktur k. 12-13 akt, opinii zleconej przez powódkę k. 14-23 akt, zgłoszenia szkody i pisma ubezpieczyciela k. 24-25 akt,

pisma nadleśnictwa k. 51-64 akt, mapy z oznakowaniem k. 65-67 akt, notatki policji k. 79 akt, notatników służbowych policjantów k. 80-87 akt oraz zeznań powódki A. K. k. 72, 94 akt.

Sąd uwzględnił dołączone do akt dokumenty, ich prawdziwość nie była kwestionowana przez strony i nie budzi wątpliwości. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki odnośnie skutków zdarzenia, gdyż znalazły one potwierdzenie w zebranych w sprawie dokumentach. Natomiast Sąd nie dał wiary powódce odnośnie przyczyn zaistnienia kolizji. Okoliczność, że przyczyną kolizji było wtargnięcie sarny na drogę, która była źle oznakowana, nie zostało przez powódkę udowodnione. Wręcz przeciwnie – ze wskazanego przez powódkę dowodu, w postaci ustaleń dokonanych na miejscu zdarzenia przez policję wynika, że kolizję spowodowała A. K.. Powódka nie wykazała, że do kolizji doszło z powodu nienależytego znakowania drogi, a to na niej spoczywał ciężar dowodu, zgodnie z art. 6 k.c.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał roszczenie powódki za nieuzasadnione.

Odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez władzę publiczną określona została w art. 417 i 417¹ k.c. Stosownie do tych przepisów za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie art. 417 k.c. jest szkoda w rozumieniu art. 361 § 2 k.c., czyli obejmująca straty oraz utracone korzyści, które poszkodowany mógł osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Szkoda jest wyrządzona działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu zadań z zakresu władzy publicznej. Pojęcie "wykonywanie władzy publicznej" obejmuje tylko takie działania, które ze swej istoty, czyli ze względu na charakter i rodzaj funkcji przynależnej władzy publicznej, wynikają z kompetencji określonych w Konstytucji RP oraz w innych przepisach prawa, a ich wykonywanie z reguły łączy się z możliwością władczego kształtowania sytuacji jednostki. Niezbędne jest także wystąpienie przesłanki bezprawności rozumianej jako niezgodności z prawem. Ponadto, dla określenia odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 417 k.c. konieczne jest ustalenie związku przyczynowego pomiędzy szkodą a działaniem - znajdują tu zastosowanie ogólne reguły dotyczące koncepcji związku przyczynowego - w szczególności ujęte w przepisie art. 361 k.c. wobec czego Skarb Państwa i inne osoby prawne ponoszą odpowiedzialność za normalne następstwa niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 listopada 2010 r., I ACa 841/10, LEX nr 756729).

W niniejszej sprawie powódka opierała swoje roszczenie na tym, że do uszkodzenia samochodu doszło na skutek braku oznakowania drogi znakiem „zwierzęta dzikie”. Jednakże na potwierdzenie powyższego powódka nie przedstawiła żadnego dowodu.

Należy zważyć, iż zgodnie z zasadami obowiązującymi w procedurze cywilnej ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Art. 6 k.c. określa reguły dowodzenia, to jest przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7 poz. 76).

W myśl zatem ogólnych zasad na powódce spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności uzasadniających jej roszczenie, a mianowicie faktu, iż uszkodzenie samochodu nastąpiło na skutek zaniechania działania przez pozwanego, w wyniku którego doszło do szkody w jej pojeździe. Powódka nie wykazała istnienia związku przyczynowego pomiędzy zaistniałą szkodą a brakiem znaku drogowego ostrzegającego o możliwości wybiegnięcia

na drogę dzikich zwierząt. Z ustaleń dokonanych na miejscu zdarzenia przez policję wynika, że kolizję spowodowała kierująca samochodem A. K., która najechała na sarnę. Tym samym szkoda w samochodzie była spowodowana nieostrożną jazdą powódki. A. K. nie zgłosiła wniosków dowodowych w celu wykazania, że szkoda nie powstała z jej winy, a z przyczyn leżących po stronie pozwanego. W tej sytuacji powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powódka przegrała sprawę w całości i dlatego powinna ponieść koszty procesu. Na koszty składają się : opłata nieuiszczona przez powódkę w kwocie 310 zł oraz koszty pozwanego, które sprowadzają się do kosztów zastępstwa. Zgodnie z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) minimalna stawka wynosi 1200 zł.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

(...)